

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Luimige Reis langs den Rijn

Hood, Thomas

Amsterdam, 1840

Aan Gerard Brooke, Esq.

[urn:nbn:de:bsz:31-140259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-140259)

de tafel gaan zitten: en wat den gemeenen soldaat be-
treft, die was een jonge Franssche Daron, en had zich
omdat toch ieder inboorting dienen moet, als vrijwillig
geen bij een regiment van hant laten samentrekken. Dat
hij zichzelven vóór zijn officier van zijn bediening was
slechts eene gewone bediende, en vreesde, dat er

WAARDE GERARD!

Gisteren morgen vroeg hebben wij het oude Romein-
sche *Keulen* vaarwel gezegd, en zijn aan boord gegaan
van de »Prinses Marianne.» In plaats van eenige ver-
betering evenwel van uitzigten te genieten, bevonden
wij ons tusschen lage rivierkanten met wilgen bezet.
Het scheen alsof Hare Hoogheid ons met eenige achter-
waartsche bewegingen en met terugwerkende raderen
wederom naar *Holland* had gebracht. Doch ik behoor
niet tot die zelfsvervelende reizigers, die, wanneer zij
geen fraai verschiep voor zich zien, in een hoekje gaan
liggen te slapen. Hoezeer wij een groot eind weegs
niet anders dan eene effene vlakte rondom ons hadden,
steeg evenwel het eene leeuwrikje na het andere uit
het bedaauwde gras naar boven, en zweefde onder de
wolken met fladderende wickjes, die even als hun zang
van blijdschap schenen te trillen. De lucht was zoel,
helder en balsamiek en stroomde zichtbaar tegen den
horizon. De hemel was donkerblauw en dunne witte
wolkjes dreven er door als zomervlinders. De gras-
spiertjes waggelden, de bloemen wuifden, de bladen

schommelden, het water zelf glinsterde alsof het leefde van vreugde. Onze Hypochondrist gevoelde ook den zoeter invloed van het seizoen, en zijne zuster herkreeg iets van dien geest, waarvoor zij in hare jeugd bekend was geweest. Er lag in dat landelijk genoegens iets bekoorlijks, waaraan zelfs onze landelijke saletjonker van *Londen* deel nam. »Een centoonig gezigt» merkte een man van een zwaarmoedig voorkomen aan, terwijl hij zijn rug naar den oeverkant keerde, dien wij voorbij voeren: — »Ja» gaf hem de Londenaar met een vrolijk gelaat ten antwoord — »maar het is toch natuur.»

Onder andere bijzonderheden is er geene, die den reiziger langs den *Rijn* meer treffen zal, dan de sterke zucht der Duitschers tot het buigen. Zoo dikwijls er eene stoomboot in eene kleine stad aanlegt of die voorbij vaart, ziet men een groot gedeelte van derzelder bevolking aan den oever verzameld, en gereed om die pligtpleging van beleefdheid af te leggen. Een of twee lieden verrigten even als de vleugelmannen, de *manoeuvre* bij voorraad, en schijnen het beeld van het galjoen te groeten: vervolgens komt het vaartuig aanleggen, en daar staat iedereen blootshoofds: hoeden, mutsjes en petjes van allerlei kleur vliegen op naar de lucht. Het mag droog of nat weder, of onder een brandenden zonneshijn wezen, van zes tot zestig jaren staat alle man met ongedekten hoofde. Eenige nemen hunne hoeden bij den bol, andere hunne petjes bij de klep: de een staat te wuiven, de andere stijf met den hoed in de hand: de bakker zelfs ligt zijne slaapmuts af en houdt die zoo ver als zijn arm reikt, in de hoog-

te. De landgenooten, die aan boord zijn, beantwoorden inmiddels die begroetingen met even veel drift; zij zijn de stad voorbij, en de ceremonie is afgelopen. Doch neen! — daar komt nog een man met vliegender spoed eene deur uit, slaat den hoek van eene straat om, kijkt angstig de stoomboot na, welke nagenoeg honderd ellen ver van hem af is, wuift even-tjes met zijn hoed of petje, en vervolgens zijne handen in zijn' zak stekende, gaat hij bedaard de straat weder af naar zijn huis, even als volkomen gerust, dat hij zich nu van een' onvermijdelijken pligt gekweten heeft.

Toen ik over die gewoonte met een' Engelschman aan boord sprak, vertelde hij mij dienaangaande de volgende anekdote: »Gedurende een kortstondig verblijf, dat ik te *Mentz* hield?» zeide hij »maakte ik aldaar kennis met een' der inwoners, *KLOPP* geheeten. Hij had zeer veel van die beleefde gewoonte zijner landslieden oyer zich, en hoezeer een hupsch en oprecht man in zijne handelingen, was hij evenwel, gelijk meest al de Duitschers, zeer aan afgetrokken studiën overgegeven. In vervolg van tijd begaf ik mij om mijner gezondheid wille naar de baden van *Ems*, en zat op zekeren morgen te ontbijten, toen er aan mijne deur werd getikt en de Heer *KLOPP* binnentrad. Na de gewone pligtplegingen vroeg ik hem, of hij alleen voor zijn vermaak, dan om zijner gezondheidswille te *Ems* was gekomen?» »Om geen van beide?» was zijn antwoord: »mijne hoodschap is alleen aan u, en zoodra ik eene kleine schuld betaald heb, ga ik weder heen.» — Ik gaf hem te kennen, dat ik niet wist welke rekening wij te vereffenen hadden. —

„Neen,” hernam KLOPP: „ik spreek ook van geen geld: maar gij zult u herinneren, dat wij elkander op dien dag (waarvan hij mij den datum opgaf) op de brug te *Mentz* ontmoet zijn. Ik had eventjes te voren in *RICHTÉ* zitten lezen, en mijn hoofd was vol van zijne redeneringen, zoodat ik, hoewel ziende dat gij mij groettedet, zulks evenwel wederkeerig verzuimd heb. Het is waar, het schoot mij te binnen, toen ik op de beestenmarkt kwam, en nam toen mijn' hoed af, maar dat voldoet mij echter niet, zoo dat ik thans hier gekomen ben om die schuld aan u te betalen, hetgeen ik thans hiermede doe” — en wilt gij het wel gelooven, Sir? met al de deftigheid van een' Pruisischen schildwacht, die het geweer presenteert, maakte de naauwgezette *Duitscher* de buiging voor mij, welke hij ten achteren was gebleven.

Om ons geduld te beloonen, vertoonden zich eindelijk ter linkerzijde van ons de blaauwe kruinen van het *Zevengebergte* boven het lagere land, en verzekerden ons, dat onze reis ons tot in het gezigt der vermakelijke bergen (1) gebragt had. Men had ons geraden, ons een weinig te *Bonn* op te houden, om deszelfs omtrek te bezien, en die oude geleerde stad begon weldra zichtbaar voor ons te worden. Zij heeft een uitlokkend en bevallig voorkomen. Toen wij den oever naderden, was dezelve propvol van aanschouwers, onder welke de studenten zich door hunne vrolijke bewegingen het meest onderscheidden. Een groot ge-

(1) Zinspeling op eene allegorie in *BUNYANS Christensrooze naar de eeuwigheid.* (Vert.)

deelte derzelve was in de Tyroolsche dragt gekleed, met linten en bloemen rondom de hooge bollen van hunne hoeden: en wat ook een kwaker al van zulk eene ijdelheid had mogen denken, een schilder zoude hun zeer dankbaar zijn geweest voor zulk eene stoffagie van zijn' voorgrond. Gij kunt u eenig denkbeeld maken van die vertooning, door de aanmerking van mijn' oom: — »FRANK! zij moeten wel tot laat in den nacht op de maskerade geweest zijn, om zoo laat in den ochtend hunne domino's nog te dragen.» Toen ik hem te kennen gaf, dat het studenten waren, trok hij een zuur gezigt. »Studenten! wat studeren zij dan? — Liefhebberij-komediën? Wel ja — zie maar, daar is er een gekleed als MAC READY in den *Wilhelm Tell*: en ginder hebben we weér een anderen met een' strooehoed op, zoo groot als een' zonnenscherm, en eene lange pijp in zijn' mond, gelijk de planter in de *Paul et Virginie!*»

In het oogenblik toen »de Prinses» aan het hoofd kwam aanleggen, sprong een aantal van die borstjes aan boord, natuurlijkerwijze met een gelijk aantal pijpen, en vormde een groepje op het verdek. De meesten van hen waren in een allerzonderlingst kostuum: sommige schenen hun »*Journal des Modes*» of hun »*Mirror of Fashion*» (Kleedermakers-spiegel) in de schilderstukken van VAN DIJK of SALVATOR ROSA gezocht te hebben: andere schenen zich in een' aanval van geestdrift door een' kleërenmaker uit een' of anderen roman te hebben doen opschikken. Een van hen inzonderheid, zag er zoo toegetakeld uit, dat ik niet verwonderd was onzen saletpronker te hooren uitroepen: »O welk een GUY is dat!» Hun haar vooral had de minste zorg niet

vereischt, zoowel als hunne baarden en knevels, die mij de Hollandsche heggen herinnerden, welke in allerlei denkbeeldige en zonderlinge gedaanten gesnoeid plagten te worden. Doch te midden van mijne bespiegelingen waarschuwde ons het gelui van den bengel de stoomboot te verlaten, en door de bonte menigte heendringende, haastteden wij ons naar ons logement te komen.

Nadat wij ons behoorlijk hadden ingerigt, gingen wij de stad doorwandelen, na te voren van het oude Tolhuis af, langs den breeden Rijnstroom de groep der *Zevenbergen* in oogenschouw te hebben genomen. Vervolgens bezigtigden wij den gevel van het Universiteitsgebouw, bekeken een paar Kerken van binnen, en ledigden eene flesch Rijnschen bleeker in de *Vinea domini*. Wij zagen op die wandeling, gelijk natuurlijk is, eene menigte studenten, en het was koddig de gissingen aan te hooren van mijn' oom over de geschiedkundige personaadjes, welke zij zich tot modellen voor hun kostuum hadden verkozen: als b. v. PETER het wilde kind — Don Quichot — Samson — Absalon — Esau — Blaauwbaard — Confucius — Hendrik de Vierde. — Een paar van hen doopte hij Orson en Valentijn: een anderen »Jonker» geheel ongekamd en ongeschoren, noemde hij den Baron Trenk, en »Help, Hemel!» riep hij uit, toen hij er nog een allerpotsierlijkst uitgedost in het oog kreeg: »daar hebben we PAN ook.» De luimigste van al die snaken was misschien een zeer rijzig jongeling, met sluik nederhangende lange haren, met een' allergeweldigsten witten kraag over zijne schouders. In een' broek gesto-

ken, die hem bijkans onder de schouders zat vastgeknoopt, stapte hij daarheen als een schooljongen der Brobdignakkers. Ik was nieuwsgierig de denkwijze van mijn' oom over die snakerijen te kennen en poogde er achter te komen. »Allemaal malligheid! FRANK! allemaal malligheid! Maar,» voegde hij er na een oogenblik nadenkens bij; »het is misschien als de vurigheid van de huid, en dient om de kwade vochten af te leiden, die van buiten minder kwaad doen dan van binnen.»

Ik ben geneigd te gelooven, dat hij het daarmede juist geraden heeft. Want het is blijkbaar, dat deze borstjes beginnen als leeuwen en eindigen als lammeren. — Eenige der wildste van hen worden in het stille burgerlijke leven bedaarde burgemeesters en dergelijke. Ware dit anders, en schulde er onder die schrikkelijke kostumen zoo veel echte renommistery als de schijn wel zoude doen meenen, zouden wij dan niet veel meer hooren van Studenten- en Universiteits-oproeren — Akademie-onlusten en ontwerpen om den *Rijn* in brand te steken? — Het ergste er van is, dat sommige dier studenten, hunne aangenomen rol van vuuren ijzervreters volhoudende, der maatschappij tot last worden. Vele van hen zijn evenwel goedhartige knapen en ijverige studenten, zoodat het hun beter zoude voegen te schijnen hetgeen zij zijn, vlijtige nastrevers van eene betrekking in de staatkundige, letterkundige of wetenschappelijke wereld van hun vaderland, dan kandidaten voor een prentje in deszelfs »*Spiegel van Zotternijen*» of »*Magazijn van 's werelds wonderen*.»

Die zeldzame opschik komt, in het voorbijgaan ge-

zegt, evenwel overeen met eene zonderlinge gewoonte in *Pruissen*, alwaar ten gevolge van 's Konings neining voor al wat met de krijgsdienst in verband staat, alle openbare corporatiën, de geleerden alleen uitgezonderd, aan hunne uniform te onderscheiden zijn. Zoo hebben b. v. de beambten van het postkantoor met hunne oranje, die van de politie met hunne paarsche, die van de douane met hunne blaauwe, en de tolbedienden van de bruggen met hunne roode kragen, de postrijders, de cipiers, de ambtenaren over de bruggen en wegen, alle hunne bijzondere liverei. Doch eene bepaalde Akademische kleeding is er niet, en daardoor dragen de studenten in de keuze van hunne vreemde kostumes, niets anders dan eene leus van hunne onafhankelijkheid.

Te een ure aten wij aan de *table d'hôte*, en gingen vervolgens in een rijtuig naar den *Kruisberg*. Boven op deszelfs top vonden wij een Fransch reisgezelschap, bestaande uit drie heeren met eene dame, bezig het fraaije panorama te beschouwen. Waren zij landgenooten van ons geweest, is het waarschijnlijk, dat wij geen woord zouden gewisseld hebben; want, gelijk de Maarschalk *** zegt: »de voorpost van een Engelschman is zijne stroefheid — maar met vreemdelingen is het anders. Zij groetteden ons beleefdelijk, en zoodra een van hen mijn' oom had aangesproken, traden wij in een gesprek. Na over de schoonheid van het gezigt te hebben uitgeweid, gingen wij zamen naar de kerk, welke voorheen aan een klooster heeft behoord. Dit gebouw wordt als zeer gewijd beschouwd, als zijnde in het bezit van de trappen, welke oudtijds

naar den regterstoel van PONTIUS PILATUS heenleidden, en waarop men nog de bloeddroppels kan zien, welke de dorenkroon van den Zaligmaker hem van het voorhoofd deed vloeijen. Gij bespeurt dus wel, dat die gewijde trappen de bijzondere eigenschap hebben van op twee plaatsen tegelijk te kunnen zijn. Ik waagde dit de levendige Fransche vrouw te doen opmerken, maar in plaate van eenigen twijfel desaangaande of ook eenige ergernis te doen blijken, antwoordde zij mij slechts door een »*Vraiment?*» Ik beschreef haar toen de Scala Santa te Rome, maar dit maakte even weinig indruk op haar. »*Vraiment?*» herhaalde zij. »*Quel miracle! mais tout est possible au bon Dieu.*»

In dit zelfde oogenblik schrikten wij door een' luiden uitroep van onzen wegwijzer in het Hoogduitsch, die van een zachten gil van mijne tante gevolgd werd, en ik zag tot mijne verbaasdheid deze in allerijl de marmere trappen afloopen. Het schijnt, dat zij zonder het te bemerken, den gewijden trap had betreden, hetgeen de bewaker van de plaats niet zoodra bemerkte, of onder een luid geschreeuw, dat de trappen verontreinigd waren, vloog hij naar haar toe, om haar bij den arm terug te trekken. Het onverwachte geschreeuw, de onbekende taal, de dreigende gebaren, en het barsche voorkomen van zijn alles behalve innemend gezigt, werkten hevig op haar zwak zenuwgestel, en dreeven haar aan, om als voor een' dolleman voor hem te vlugten. Nu ontstond er eene nieuwe zwarigheid. De zondares was juist tot midden op den trap gekomen, maar dewijl men noch verwachten, noch zelfs toelaten konde, dat zij aldaar voor eens en voor altijd zoude blij-

ven staan, moest men toch beslissen, hoe zij er weder van daan zoude geraken. Ingevalle zij als eene Roomsche bedevaartgangster op hare knieën den trap weder was opgegaan, had zij voor een geheel jaar lang eene volkomen aflat kunnen erlangen, maar als eene ijverige, Protestantsche vrouw, weigerde zij dat volstrekt, en als eene zedige vrouw, weigerde zij ook schrijlings op te klauteren langs de leuning, die den gewijden trap van een' anderen gewonen aan weerskanten afscheidde. Wat zoude nu de minste heiligschennis zijn, — op te klimmen langs den weg, dien zij gekomen was, of naar beneden te gaan, om de groote deur uitgelaten te worden? Want het getal der verontreinigde trappen was in beide gevallen even groot. De gansche Kerkeraad van *St. Omer* konde zulk een punt van quaestie moeilijk beslissen. De koster was ten einde raad, en ondervroeg de Franschen als Roomschegezinden en geschikte raadgevers, maar dewijl het een voorbeeld zonder voorbeeld was, zaten deze er even verlegen mede. De eerste, tot wien hij zich wendde, haalde zijne schouders op: de dame eveneens: de tweede haalde zijne schouders op en trok een verlegen gezicht, en de derde haalde zijne schouders op, trok een verlegen gezicht en schudde met zijn hoofd. De zondares keek inmiddels even verlegen en troosteloos: zij had eenig denkbeeld opgevat, aangaande hetgeen er te doen was, en dacht misschien, dat zij thans in de handen der Heilige Inquisitie gevallen was. Het was eene netelige omstandigheid, te meer, omdat de koster geweldig protesteerde tegen elke beweging van de schuldige, zoodra zij slechts den voet wilde verzetten. Bij geluk

evenwel keerde hij haar den rug toe, terwijl hij zijne Geloofsgenooten raadpleegde, en op een' wenk van mijn' oom, maakte zij van dat oogenblik gebruik, om niet zonder sidderen en beven op hare teenen zachtens den trap weder op te sluipen.

Deze ontkenning van een allermoeijelijkst raadsel was eene uitredding voor ons allen, maar voor niemand zoozeer als voor MARTHA, die het nu waagde den zakdoek weg te nemen, dien zij, als om een' gil te dempen, voor haren mond gehouden had. Het voorval had mijne ongelukkige tante zoozeer getroffen, dat zij, terwijl wij de gewelven onder de kerk gingen bezien, verkoos buiten te blijven zitten. En dat was dan ook maar hoogst gelukkig; want zij zoude eene vertooning gezien hebben, welke niet had kunnen missen haar haren »armen GEORGE» weder voor den geest te brengen. Verbeeld u een paar dozijn doode monniken, in hetzelfde gewaad, hetwelk zij in hun leven plagten te dragen, in doodkisten liggende, op allerlei tijdperken des levens, sommige zoo dik en vet als men het kan verwachten van kluizenaars na een lang tijdsverloop van vasten en zelfkastijding; andere ten halve en nog andere geheel en al tot stof vergaan: gelijk mede hier en daar een doodshoofd, hetwelk even als de spoken van LEWIS, van onder zijn' kap heengluurde. De oorzaak van derzelve buitengewone frissche bewaring heeft tot vele gissingen aanleiding gegeven. Mijne meening is, dat die lijken bij wijze van tegenhangers van de gewijde trappen, en door eene opeenstapeling van het eene wonder op het andere, door een geheim middel tegen het bederf bewaard zijn gebleven, het-

welk thans ten deele verloren is geraakt; aangezien de latere lijken waarschijnlijk niet zoo gaaf zullen blijven als de vroegere. Het was onmogelijk midden onder zoo vele overblijfsels der menschelijke nietigheid te staan, waarvan er sommige drie of vier eeuwen oud waren, zonder zich aan HAMLETS overdenkingen over te geven. Wat was er gedurende al dien tijd van die ontlifde zielen geworden? Hadden zij in de duisternis en in de vergetelheid liggen te slapen? of hadden zij eene soort van schemerachtig aanzijn genoten in droomen, die haar het voorgaande herriepen? Omzweefden zij mogelijk nog hare aardsche verblijfplaatsen en vleesche-lijke woningen, of waren zij geheel en al in verrukkende droomen geraakt, om niet dan met den klank der laatste bazuin te ontwaken? Alle die onderwerpen zijn te plegtig voor een gewonen brief. Het zij genoeg u te zeggen, dat wij allen den indruk van de plaats en van het schouwspel gevoelden. In de nabijheid van dergelijke voorwerpen houdt een zeker onverklaarbaar gevoel ons overmeesterd. Door eene soort van overgieting verlaat het levensbeginsel den lichamelijken klomp, en schijnt tot een afgetrokken denkbeeld geworden te zijn: — Het leven is dood, maar de Dood wordt het Leven! en wij ademen, en zien, en treden, en fluisteren alsof wij wezenlijk in zijne onzichtbare tegenwoordigheid zijn. Er werd dan ook weinig gesproken, zoolang wij ons in dat akelig verblijf bevonden. — Ik kan mij slechts een gezegde herinneren van de Fransche vrouw, terwijl zij een der gaafste en kalmste dier aangezigten aanstaarde — een wensch, dat de gelaatstrekken van allen, die ons dierbaar zijn,

zoo gaaf voor ons mogten behouden blijven. Het kwam mij in dat oogenblik als een natuurlijk gevoel voor, maar er was een der aanwezigen, die er weinig deel aan nam, en toen wij het gewelf verlieten, mij ter zijde trok, zeggende op een' zeer plegtigen toon: »FRANK! beloof mij één ding. Indien ik in dit land mogt sterven, laat mij dan niet balsemen. Het is alles onverstand en heiligschennis. Wij zijn van de natuur bestemd om te vergaan, en de godsdienst beveelt ons niet te trachten onze lichamen, maar onze zielen te behouden. Daarenboven, ik houde het er voor, dat, indien wij onze dooden bewaarden, om door hunne vrienden bekeken te worden, zij weldra hunne bezoeken zouden staken, tenzij wij hen een wederkeerig bezoek bragten. Neen — neen! — zoo als ABRAHAM zeide: »laat ons onze dooden begraven buiten ons gezigt.» — »De mummies zijn in allen gevalle eene natuurkundige zeldzaamheid» zeide ik. »O ja,» hernam hij meesmuilende, toen wij in de vrolijke open lucht kwamen, »en eene staatkundige ook, FRANK! want het is iets zeldzaams zoo vele van onze vertegenwoordigers tegen de *corruptie* bestand te zien.»

Voor de kerkdeur scheidden wij van onze Fransche vrienden, die verder landwaarts ingingen — en keerden weder naar ons rijtuig. Onder het naar huisgaan hielden wij stil te *Poppelsdorf*, om er den kruidtuin te bezien, en het museum, hetwelk vele ertsen en steenen van het Rijngebergte van den *Erfel*, en van den bruinen kool van *Friesdorf* bevat. Onder de opgegravene voorwerpen bevindt zich een geheel stel van kikvorschen, van den volwassene af tot aan de aller-

jongste toe. De aanmerking van mijn' oom over dezelve was allerluimigst en verdient vermelding. »FRANK!» zeide hij, »indien wij er slechts iets op wisten te vinden, om onze groote mannen te versteenē, hoe veel geld zoude men niet besparen aan beelden!»

En nu GERARD! wensch ik u een' goeden nacht. Vermoeid van onze wandelingen in den koelen wind, hebben wij besloten vroeg naar bed te gaan. Ik wilde mij daar niet koppig tegen verzetten. »God zegene den man, die den slaap heeft uitgevonden!» riep de brave SANCHO Pansa uit: »en de Hemel zij gedankt, dat hij er geen patent voor nam, om het geheim voor zichzelf te bewaren.» Doe mijne groete aan EMILIA en geloof mij uwen enz.

FRANK SOMERVILLE.

P. S. Het is over één ure, en hier ben ik niet liggende, maar kruipende. Ik heb evenwel tusschen twee dekens gelegen, maar alles behalve in de armen van MORPHEUS. — O, GERARD! een nacht te *Bonn* is alles behalve een' goeden nacht.

Nimmer te voren heb ik mij met zulk eene zoete verwachting op dat gezegende werktuig van weelde, een bed, nedergevljd. De slaap en het zwanendons begonnen mij met hunne overschaduwende vlerken en zachte vederen te bedekken — ik was reeds in die bekoorlijke halve vergetelheid verzonken, welke de volkomene vergetelheid voorafgaat, toen ik op eens klaar wakker werd door het gerammel van een rijtuig, hetwelk twaalf wielen scheen te hebben, ieder

met vier en twintig losse spaken, en een paard dat van ijzer gegoten was. Het waren, zoo als gij wel denken kunt, studenten, die van *Godesberg* kwamen! Nog een ander — en nog een ander — toen een praatje op de straat — en toen het »*Am Rhein! Am Rhein!*» voor een geheel koor op muziek gebragt. Ik wilde wederom insluimeren, maar neen — nog eens een gerammel — toen een duo — neen, een trio — neen, een quartet — neen, een quintet — o, het was wel een dozijn van hen, die hun hoogste deuntje opsnedden. Zoozeer als ik ook op de muziek gesteld ben, konde ik daar evenwel geen vermaak in vinden, en het schonk mij geen' den minsten troost, dat al degenen, die deze nachtbrakers aantroffen, hunnen zeer welluidenden zang daarmede paarden.

De Deutsche zang kan mij bekoren.

Maar 't baart mij somtijds toch verdriet

Den Duitschen zang te moeten hooren,

't Zij het te pas komt of 't zij niet.

Om kort te gaan, onmogelijk in slaap kunnende geraken, stond ik op — schelde om kaarsen — cigaren — brandewijn met water, en vermaakte mij zelven toen met een vertelsel van duivelarij, hetwelk ik hiernevens insluit. De studenten worden intusschen een weinig bedaarder — de straten stil — zoo dat ik u nog eenmaal een' goeden nacht wensch.